

Sygn. akt I C 381/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Kołakowska

Protokolant Jadwiga Styła

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015r. w Zambrowie

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda E. M. kwotę 27098,27 (dwadzieścia siedem tysięcy dziewięćdziesiąt osiem i 27/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 27000,00 (dwadzieścia siedem tysięcy) złotych od dnia 05.11.2014 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda E. M. kwotę 2580,00 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 1200 zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika.

III. Nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Zambrowie) od pozwanego (...) S.A. w S. kwotę (...),04 (jeden tysiąc dwadzieścia trzy i 04/100) złotych.

Sygn. akt I C 381/14

UZASADNIENIE

Powódka E. M. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w S. (następca prawny (...) S.A. w S.), po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wносиła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty: - 27000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5.11.2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, - 98,27 zł tytułem poniesionych wydatków; oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 3.08.2014 r. doszło do wypadku drogowego w którym ucierpiała powódka, będąca pasażerką pojazdu. Powódka zgłosiła szkodę. W wyniku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego powódce odmówiono wypłaty odszkodowania. W wyniku wypadku powódka doznała uszczerbku na zdrowiu oraz cierpień psychicznych. Ponadto powódka poniosła koszty związane ze zdarzeniem powodującym szkodę.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów. Wskazał, że nie kwestionuje zaistnienia i okoliczności zdarzenia, jednak charakter kolizji i stopień uszkodzeń pojazdu oraz złożona dokumentacja lekarska nie wskazują, aby powódka doznała w wyniku kolizji obrażeń ciała czy rozstroju zdrowia. Z ostrożności procesowej wskazała, że żądanie zadośćuczynienia stanowi kwotę wygórowaną i przeczy funkcji kompensacyjnej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 3.08.2014 r. powódka została poszkodowana w wypadku, kiedy to samochód osobowy, którego była pasażerką, miał kolizję z innym pojazdem. Kierujący pojazdem, który zderzył się z autem powódki, został ukarany mandatem. Bezpośrednio po kolizji powódka została zbadana i wykonano diagnostykę rtg, która nie wykazała zmian. Następnego dnia jej stan zdrowia się pogorszył i została skierowana do poradni neurologicznej i ortopedycznej. W wyniku kolizji pojazdów, powódka doznała urazów ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości umiarkowanym, skręcenia barku lewego, stłuczenia głowy i ściany klatki piersiowej. Przebywała na zwolnieniach lekarskich od 4.08.2014r. do 8.09.2014r. Z powodu urazów spowodowanych wypadkiem z dnia 3.08.2014r, powódka doznała 11% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Bezpośrednio po wypadku do 1.12.2014r. powódka musiała nosić kołnierz ortopedyczny i przyjmować środki przeciwbólowe. Poniosła wydatki na lekarstwa. Powódka obecnie nie potrzebuje dalszego leczenia ani nie wymaga rehabilitacji. Powódka zgłosiła szkodę na osobie poprzednikowi prawnemu pozwanego w dniu 5.09.2014r., domagając się zadośćuczynienia. Pismem z dnia 2.10.2014r. odmówiono powódce wypłaty odszkodowania, z uwagi na brak podstaw.

Powyższe ustalono w oparciu o: dokumentację medyczną (k. 15-19, 122-127, 137-144, 177-179), faktury i rachunki (k. 20, 128, 173-176, 180), notatkę policyjną (k. 21), kopie zwolnień lekarskich (k.22), zaświadczenie (k. 23-24), odpis krs, postanowienie krs (k.38, 40-46), akta szkody (k. 47-120), zdjęcia (k. 41), zeznania świadków: N. R. (k. 130), B. M. (1) (k. 130v), opinie pisemną biegłego z zakresu (...) (k. 161-163).

Na wstępie należy stwierdzić, iż odpowiedzialność odszkodowawcza umowna za sprawcę zdarzenia z dnia 3.08.2014 r., leżąca po stronie pozwanego nie była sporna. Pozwany kwestionował skutki kolizji w odniesieniu do stanu zdrowia powódki, uznając, że nie poniosła żadnej szkody. Dodatkowo kwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia, uznając, że żądana kwota była nieadekwatna. Pozwany wskazywał też na nieprawidłowe wskazanie strony pozwanej.

Wskazać należy, że zarzut braku właściwego oznaczenia w pozwie strony pozwanej był chybiony. Jak pozwany sam wskazał, jest on obecnie następcą prawnym spółki, będącej pierwotnym ubezpieczycielem sprawcy szkody. Przy czym nastąpiło tu przejęcie spółki przez nowy podmiot, a zatem wstąpienie we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanej spółki. Powód uzupełnił pozew, wskazując obecną nazwę podmiotu (następcy prawnego). W tej sytuacji tożsamość stron została zachowana, po stronie pozwanej zachowano ciągłość podmiotową.

Nadto, wbrew stanowisku pozwanego, uszkodzenia ciała powódki pozostają w związku z kolizją, za którą ponosi odpowiedzialność umowną pozwany. W tym miejscu należy wskazać na art. 361 § 1 k.c. stanowiący, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Jest to przepis mówiący o jednej z przesłanek odpowiedzialności cywilnej za powstałą szkodę, a mianowicie o związku przyczynowo-skutkowym. Związek przyczynowy oznacza przyczynowe powiązanie przesłanki szkody oraz zdarzeń prawnych szkodę wywołujących (działania i zaniechania zobowiązanego lub inne zdarzenia prawne). Zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy zobowiązanego (tak Komentarz do KC A. Rzetecka-Gil, Zakamycze 2011r). Fakt związku pomiędzy uszczerbkiem na zdrowiu powódki a jej uczestnictwem w kolizji pojazdów został potwierdzony opinią biegłego, o której będzie mowa niżej oraz zeznaniami świadków N. R. (k. 130) i B. M. (1) (k. 130v) potwierdzającymi, że proces leczenia powódki, jej uskarżanie się na stan zdrowia, nastąpiły bezpośrednio po kolizji.

Podstawę przyznania zadośćuczynienia stanowił art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia – przypis własny) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w komentowanym przepisie dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (tak Komentarz do KC, A. Rzetecka-Gil, LEX 2011r). W przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy wziąć

pod uwagę między innymi rodzaj i stopień intensywności cierpień fizycznych lub psychicznych, czas ich trwania, nieodwracalność skutków urazu, wpływ skutków wypadku na dotychczasowy styl życia pokrzywdzonego, rodzaj dotychczas wykonywanej przez niego pracy zarobkowej, szanse na przyszłość, a także poczucie nieprzydatności społecznej czy wywołaną następstwem deliktu bezradność życiową pokrzywdzonego (tak orzecz. SN z dn. 26.03.2015r., sygn. V CSK 317/14). W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że zdarzenie z dnia 3.08.2014r. spowodowało szereg urazów ciała i ujemne przeżycia u powódki. Powódka w związku z uszkodzeniem ciała – kręgosłupa i klatki piersiowej, skręceniem barku, musiała nosić kołnierz ortopedyczny przez pięć tygodni. W tym czasie musiała przebywać na zwolnieniach lekarskich i przyjmować leki przeciwbólowe. Pozostawała pod opieką poradni ortopedycznej i neurologicznej. Podkreślić należy, że powódka doznała 11% uszczerbku na zdrowiu w wyniku zdarzenia. Jednocześnie trzeba wziąć pod uwagę, że doznane urazy, aktualnie już nie wpływają negatywnie na funkcjonowanie powódki, nie wymaga też dalszego leczenia czy rehabilitacji. Wskazać też należy, że już sam fakt uczestniczenia w wypadku, w którym została poszkodowana, wiązał się z traumatycznym przeżyciem u powódki. Fakt, że powódka odczuwała dyskomfort spowodowany bólami głowy i szyi oraz to, że potrzebowała środków przeciwbólowych wynika też z zeznań świadków N. R. (k. 130) i B. M. (2) (k. 130v). Potwierdzili też, że powódka nadal narzeka na bóle. Z opinii pisemnej biegłego z zakresu (...) (k. 161-163) wynika m.in., że powódka doznała urazów ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości umiarkowanym, skręcenia barku lewego, stłuczenia głowy i ściany klatki piersiowej. Przy czym nie wymagała ona pomocy innych osób. Nadto biegły wskazał, że rokowania co do stanu zdrowia powódki są dobre. W opinii tej biegły obliczył uszczerbek na zdrowiu powódki, którego doznała w wyniku wypadku. Biegły w oparciu o dane z akt sprawy, dokumentację medyczną oraz badanie bezpośrednie powódki stwierdził 11 % uszczerbek na zdrowiu. Opinia biegłego jest fachowa, rzetelna i zawiera logiczne wnioski, poparte szczegółową analizą całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W tym miejscu należy podkreślić za Sądem Apelacyjnym w Łodzi, że opinia biegłego podlega ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz w oparciu o szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej (wyrok z dn. 11.01.2013r., sygn. I ACa 1003/12).

Przeżycia i cierpienia powódki, zarówno w sferze fizycznej jak i psychicznej, które nastąpiły bezpośrednio po wypadku, dyskomfort związany z leczeniem, w tym aktualna do chwili obecnej potrzeba korzystania ze środków przeciwbólowych, zdaniem Sądu mogą być zrekomensowane kwotą 27000 zł zadośćuczynienia. Jest to też kwota odpowiednia jako kompensacja mająca na celu przezwyciężenie przykrych doznań, które spowodowały długotrwały 11% uszczerbek na zdrowiu. Także brak pełnej sprawności fizycznej, jak to miało miejsce przed wypadkiem, wpływa negatywnie na życie powódki. Przed wypadkiem powódka była w pełni sprawna (patrz też zeznania B. M.). Jednocześnie Sąd brał pod uwagę fakt, że powódka obecnie nie potrzebuje dalszego leczenia specjalistycznego ani rehabilitacji a rokowania co do stanu zdrowia są dobre. Potrzeba utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczności, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia i że jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może bowiem oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna (tak SA w Katowicach w orzecz. z dn. 27.03.2013r. , sygn. V ACa 840/12). O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na mocy art. 481 k.c., licząc je od upływu okresu miesięcznego od dnia zgłoszenia szkody na osobie powódki (5.09.2014r) i zgodnie z zakresem zmodyfikowanej treści pozwu.

W zakresie żądania odszkodowania, stanowiącego zwrot kosztów związanych z leczeniem, żądanie okazało się także zasadne. W toku niniejszej sprawy powódka złożyła szereg rachunków zakupu lekarstw, a potrzeba ich zakupu została potwierdzona zeznaniami obu przesłuchanych świadków a przede wszystkim opinią lekarską złożoną do sprawy. Złożone rachunki m.in. dotyczące zakupu lekarstw przeciwbólowych czy dopłaty do kołnierza ortopedycznego (k. 20,

128, 173-176, 180) potwierdzają wydatki powódki, co najmniej na żadaną przez nią w pozwie kwotę 98,27 zł. Tu trzeba wskazać, że zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 kpc obciążając nimi stronę przegrywającą – pozwaną i odpowiednio zasądzając zwrot wydatków powódce jak i nakazując ściąganie nieuiszczonych kosztów sądowych. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia MS z dn. 28.09.2012r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.